

Милошевић: Више се траже практична него теоријска знања

Многи млади Зворничани се по завршетку средње школе одлучују за студирање у иностранству гдје, као по правилу, постижу завидне резултате. Таква је прича Небојше Милошевића, двадесетшестогодишњег Зворничанина који студира у Прагу. Наиме, Милошевић је тренутно на мастер студијама економије и дипломатије, гдје има све десетке, док је на електротехници остало само да одбрани мастер рад, а просјек оцјена му је преко 9. Милошевић је каже, због система студирања какав је омогућен свим студентима у Чешкој, за све време студирања радио скраћено радно вријеме што је било јако значајно уз програме стипендирања које је користио. Он је на кратко посјетио наш град, средњу школу, родбину и пријатеље и у разговору за наш портал указао на

неке врлине и мане нашег и чешког друштва те како се одлучио да студира два факултета и, уопште, да оде на студије у иностранство.

– Након завршетка средње школе у Зворнику 2011. године, одлучио сам се да студирам електротехнику. Нисам нешто посебно волио математику и физику, али сам захваљујући професорима са којима сам имао фин однос и другачији приступ учењу одлучио да упишем овај факултет. Као и многи средњошколци размишљао сам по стереотипу и бирао техничке науке јер се тако најлакше долази до посла. Пратио сам програме стипендирања и уписао факултет у Прагу гдје је већ била једна дјевојка из Зворника, а послије мене их је дошло још неколико, само прошле године још двоје свршених гимназијалаца, и тако остао у Чешкој – прича Милошевић.

Он додаје да и сада средњошколци због ситуације у нашој земљи често гријеше у упису жељених занимања, што у Чешкој није случај, те се и он одлучио за још један факултет.

– Тамо сви имају понуде за посао, поготову у Прагу. Можете студирати историју

умјетности или бити рестауратор тамо увијек имате огласе за те и било које друге послове. Нико није опетерећен избором занимања нити су му родитељи нешто завршили па и он жели због тога исто то занимање. Код њих нема таквог комплекса. Дакле, за занимања, са којима овдје можемо само да сањамо посао, тамо сви лако нађу ангажман и почињу да раде. Ја сам већ на другој години почео да радим скраћено радно вријеме у једној њемачкој фирми која има огранак у Чешкој и врло брзо сам схватио да се са тим типом људи у електротехници не разумијем, али нисам хтио да напуштам факултет већ сам га завршио, уписао мастер студије и остао ми је још само завршни мастер рад, и онда наставио са економијом и дипломатијом. Захваљујући чињеници да се код њих више тражи практичан рад, односно есеји и истраживања заснована на научним чињеницама више него теоријска предавања, лако могу да уклопим рад и студирање – наводи Милошевић.

Знање у средњој школи пресудно за поједине испите

Он је додао да му је знање стечено у средњој школи, односно ЈУ СШЦ „Петар Кочић“ било од огромног значаја приликом студирања, али и уписа на мастер студије економије и дипломатије.

– Многи кажу да је наш систем образовања добар, али ја мислим да то није до система него до просвјетних радника који се несебично дају на часовима и обликују ученике. Та знања су ми била кључна да упишем мастер студије из економије и дипломатије, за које се студенти у Чешкој спремају неколико година, јер се ради о најпрестижнијем

универзитету у Источној Европи, рачунајући и земље постсовјетског простора. Нико на би вјеровао да смо из географије код професорице Маре Дуловић научили толико много да без проблема можемо положити тест општег знања, односно било би тешко објаснити да смо толико знања могли да добијемо ми у једном Зворнику у вријеме када на нашем тоалету нисмо имали ни врата и пуно тога је недостајало у односу на данашњи изглед школе. Из енеглеског језика је било исто. Код професорице Виолете Савић смо пуно научили јер се предавала свом послу и помагала нам у стицању знања. На том испиту са нама су били студенти који су енеглески језик учили по Кембриџ програму, а предавали им људи са тог говорног подручја, односно Енглеске, Аустралије и нису успјели да га положи, а ја јесам. Овоме хоћу да додам да енеглески језик практично нисам ни користио од 2011. године јер сам се морао фокусирати на учење чешког и на студирање – каже Милошевић који је задовољан и избором „словенске“ средине за студирање јер, како каже, није сигуран да би у другим земљама био задовољан системом рада и учења.

Лијепо се вартити у школу која је сада потпуно другачија

Милошевић је истакао посебно задовољство чињеницом како сада изгледа његова школа те како је опремљена.

– Све је некако другачије него када сам је ишао у школу. Промијењена је и споља и изнутра. Драго ми је да је тако и да ученици имају добре услове за стицање знања – истиче Милошевић и посебно додаје да однос ученика и професора у школи није толико личан као код нас.

Спорту поклањају посебну пажњу

Према Милошевићевим ријечима посебно га је изненадила чињеница колико Чеси пажње поклањају спорту.

– Физичка едукација је веома важна. Она се редовно практикује како у школама и универзитетима, гдје на сваком семестру имате обавезан предмет физичке едукације, тако и у фирмама. Оно што се разликује од нашег система јесте чињеница да сви бирате спорт који желите, односно не пролазите кроз све спортове. Ја сам међу првима почео да се занимам за тенис, али тада у Зворнику није било услова за тренирање, а у неким другим срединама је то било јако скупо. У Прагу сам почео са тенисом и за 7 евра годишње, колико износи годишња такса, је нас десет тренирало три пута седмично. Дакле, то је један симболичан износ, а нас је тренирала једна врсна особа која је тренирала професионалне тенисерке – наводи Милошевић.

Нису фамилијарни и сви су различити

Према Милошевићевим ријечима Чеси нису много фамилијарни и уколико се неко у породици не слаже не морају да се нужно друже.

– Када имате такву ситуацију то за њих није никакав проблем. У породици не морате да

се дружите са родбином ако се не слажете са њима, што код нас није случај – каже Милошевић и додаје да му је посебно драго што су сви различити, односно различито се облаче, слушају другачију музику.

– Када сам тамо дошао, прво што сам примијетио је да су сви другачије обучени, свако слуша другачију музику и сви се међусобно поштују, што код нас није случај. Код нас, ако сви не слушате исту музику или се не облачите као и остали одмах сте одбачени или, макар, имају негативно мишљење о вама – истиче Милошевић и додаје да, ипак, планира да се врати у своју земљу и да ради послове за које се квалификовао.